

Sygn. akt III AUa 1091/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **I. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni I. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 maja 2012 r. sygn. akt VII U 1989/11

I. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje I. D. emeryturę od dnia 2 września 2011 r.,

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. na rzecz I. D. kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 1091/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2012r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie I. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 26 sierpnia 2011r., którą odmówiono wnioskodawczyni przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ponieważ nie udowodniła 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem jako pracy w warunkach szczególnych wymienionego w świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 8 grudnia 2003r. okresu zatrudnienia wnioskodawczyni we (...) Spółdzielni Pracy

(...) w K. od 19 marca 1975r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku krojczego, albowiem zdaniem organu rentowego stanowisko to nie odpowiada nazwie stanowiska pracy wymienionego w uchwale 80/83 Zarządu (...) z dnia 30 czerwca 1983r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni I. D., urodzona w dniu (...), wniosek o emeryturę złożyła w dniu 24 sierpnia 2011r. Do wniosku dołączone zostało świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wymienione zostały okresy pracy w pełnym wymiarze czasu pracy oraz okresy pracy na 3/4 etatu z podaniem stanowiska krojczy i wykazu A Dział VII poz. 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. oraz Wykazu stanowiącego Załącznik nr 1 do Uchwały 80/83 zarządu (...). Dodatkowo w świadectwie tym podany został okres , w którym wnioskodawczyni pracowała jako krojczy ręczny dzianin i tkanin od 19 marca 1975r. do 11 listopada 1977r. w pełnym wymiarze czasu pracy i od 1 stycznia 1992r. do 8 grudnia 2003r. jako krojczy na nożu mechanicznym również w pełnym wymiarze czasu pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego okres pracy krojczej na nożu mechanicznym od 1 stycznia 1992r. do 8 grudnia 2003r., podany w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 8 grudnia 2003r. jest okresem pracy w szczególnych warunkach wymienionym w Dziale VII poz. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43) jako praca przy obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym wymieniona jest w poz. 8 powołanych aktów, natomiast wyjaśnienia wymagała kwestia, czy praca na stanowisku krojczego ręcznego w okresie od 9 marca 1975r. do 11 listopada 1977r. była pracą przy mechanicznym wykrawaniu zgodnie z Załącznikiem nr 1 do Uchwały 80/83 zarządu (...) z 30 czerwca 1983r.

Sąd ustalił, że wnioskodawczyni pracowała jako krojczy we (...) Spółdzielni Pracy (...), w której odbywała się produkcja dziewiarska, a od 1991r. innych wyrobów produkowanych w przemyśle lekkim. Praca na stanowisku krojczego wykonywana była w Spółdzielni na 2 stanowiskach. Jednym ze stanowisk było stanowisko krojczego ręcznego. Do wykrawania używane były: wykrawarki mechaniczne sterowane ręcznie i nóż elektryczny jako pozycja stała. Do 1991r. (...) produkował dzianiny i wycinanie elementów odbywało się przy użyciu noża mechanicznego sterowanego ręcznie. Od 1991r. (...) produkował poza dzianinami również wyroby z tkaniny bawełnianej i do produkcji używany był nóż mechaniczny sterowany ręcznie i nóż mechaniczny stały. W zakładzie praca z użyciem wykrawarki ręcznej nazywana była wykrawaniem ręcznym. Do 1991r. wnioskodawczyni jako krojczy posługiwała się wykrawarką mechaniczną sterowaną ręcznie. Nóż mechaniczny ręczny uruchamiany była za pomocą przycisku. Użycie noża mechanicznego ręcznego wymagało przesuwania urządzenia, a nie materiału. Drugi nóż mechaniczny stały był sterowany nakładem . Do noża mechanicznego stałego, który był w ruchu przesuwało się stertę materiału. Dzianiny do produkcji wyrobów nie nadawały się do krojenia nożem mechanicznym stałym.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zeznań świadków H. W., J. P. oraz częściowo K. M. i wnioskodawczyni, którym nie dał wiary w takim zakresie, w jakim twierdziły one, iż obsługa maszyny krojczej przenośnej przez wnioskodawczynię stanowiła wykrawanie mechaniczne. W ocenie bowiem Sądu Okręgowego, wykonywanie pracy krojczego przy użyciu wykrawarki mechanicznej sterowanej ręcznie nie odpowiada pracy, o jakiej mowa w Dziale VII poz. 8 pkt 3 uchwały 80/83 zarządu (...) z dnia 30 czerwca 1983r., tj. pracy wykrawacza przy mechanicznym wykrawaniu.

Uznając zatem, że wnioskodawczyni nie spełniła dwóch warunków przyznania prawa do emerytury, określonych w art. 184 ust.1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), albowiem nie wykazała 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz na dzień złożenia wniosku nie ukończyła 55 lat, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie jako bezzasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok w całości, zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 153 poz. 1227) w związku z art. 32 ust. 2 i 4 tej ustawy oraz § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) i poz. 4 i 8 Działu VII wykazu

A zwartego w cytowanym rozporządzeniu, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, że praca w zakładzie odzieżowym polegająca na obsłudze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykrawarki mechanicznej sterowanej ręcznie i wykrawanie w ten sposób stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyrobów włókienniczych, będąca pracą ciężką, niebezpieczną, wymagającą wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, istotnie uciążliwą, o znacznej szkodliwości dla zdrowia, wyniszczającą organizm, realizowana w bardzo trudnych warunkach, nie stanowi pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanej ustawy i w konsekwencji błędne przyjęcie, że wnioskodawczyni nie przepracowała co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Naruszenie powyższych przepisów zdaniem apelującej polega także na błędnym przyjęciu, że obsługa przez pracownika zakładu przemysłu lekkiego wykrawarki mechanicznej sterowanej ręcznie nie stanowi wykrawania mechanicznego w rozumieniu pkt 3 poz. 8 Dział VII wykazu A uchwały nr 80/83 z dnia 30 czerwca 1983r. Zarządu Centralnego Związku (...) w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości pracy, podczas gdy skoro powyższa wykrawarka jest urządzeniem mechanicznym, napędzonym elektrycznie (posiada silnik), to wykrawanie nakładów przy jej użyciu stanowi wykrawanie mechaniczne w rozumieniu pkt 3 poz. 8 Dział VII wykazu A tej uchwały, a zatem jest pracą w warunkach szczególnych. Zarzuciła także apelująca niezastosowanie poz. 4 Działu VII stanowiącego załącznik do cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., podczas gdy wnioskodawczyni pracując w zakładzie odzieżowym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykrawała wyroby włókiennicze, a zatem wykonywała pracę wskazaną w tym przepisie. Apelująca zarzuciła ponadto błędne ustalenie stanu faktycznego przez sąd pierwszej instancji przez stwierdzenie, że obsługa wykrawarki mechanicznej sterowanej ręcznie nie stanowi wykrawania mechanicznego, podczas gdy wszyscy świadkowie, dawni pracownicy zakładu odzieżowego oraz sama wnioskodawczyni, potwierdzili, że przedmiotowa wykrawarka jest urządzeniem mechanicznym i wykrawanie za jej pomocą stanowi wykrawanie mechaniczne, a także naruszenie przepisów postępowania, w tym art. 233 k.p.c., prowadzące do błędnych ustaleń faktycznych przez przyjęcie, że wnioskodawczyni nie udowodniła 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Skarżąca podniosła, że w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r zawarto listę prac stanowiących prace w warunkach szczególnych, zgodnie z którą pracami takimi są m.in. prace w przemyśle lekkim polegające na „obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym (poz. 8 Działu VII) oraz „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych” (poz. 4 Działu VII). Ponadto pracą w warunkach szczególnych jest praca w przemyśle lekkim przy obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym ma stanowisku wykrawacza przy wykrawaniu mechanicznym (pkt 3 poz. 8 Działu VII wykazu A zawartego w uchwale nr 80/83 z dnia 30 czerwca 1983r. Zarządu Centralnego Związku (...), który to wykaz ma charakter informacyjny, techniczno – porządkujący, uściślający (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., I UK 3/10, Lex Polonica). W świetle powyższych przepisów za nieprawidłowe uznać należało zdaniem apelującej rozróżnienie przez Sąd Okręgowy charakteru pracy przy użyciu wykrawarki mechanicznej sterowanej ręcznie, przenośnej, od krajarki mechanicznej stałej, albowiem obydwie te urządzenia były urządzeniami mechanicznymi i także przy obsłudze krajarki sterowanej ręcznie wykonywana przez wnioskodawczynię praca krojczą była pracą trudną, ciężką fizycznie z uwagi na konieczność przesuwania całego nakładu, monotonna, wymagająca dużego skupienia i precyzji, wykonywaną w wymuszonej pozycji, w dużym naświetleniu i zapyleniu, materiały przekazywane bezpośrednio z fabryki były czasami jeszcze mokre co powodowało niebezpieczeństwo poślizgnięcia się, maszyna krojczą miała wibracje, wnioskodawczyni musiała pracować w pośpiechu, gdyż wykrawanie stanowiło jeden z elementów procesu wykańczania wyrobów włókienniczych, a zatem praca wnioskodawczyni w spornym okresie winna była uznana za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów powołanych w apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii, czy wnioskodawczyni spełnia warunki uprawniające do otrzymania emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a zwłaszcza, czy legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

wymaganim w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Ust. 2 stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wykładni pojęcia „przepisy dotychczasowe” dokonał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002 r. (III ZP 30/01, OSNAPiUS 2002/10/243), wyjaśniając, że przepisami tymi są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), z wyłączeniem tych, które zobowiązywały ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze do ustalenia wykazu stanowisk pracy w podległych im zakładach pracy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. rozporządzenie to stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 -15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. W myśl § 4 ust. 1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn,

2) (skreślony), oraz 3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Należy podkreślić, że przewidziana w art. 184 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura jest świadczeniem wyjątkowym w pracowniczym systemie emerytalnym i dlatego przyznanie do niej prawa wymaga wykazania w sposób pewny i nie budzący wątpliwości spełnienia wszystkich wymaganych warunków, a zwłaszcza posiadania co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, co zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami - może nastąpić na podstawie Wykazu A, stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tylko bowiem prace wymienione w tym wykazie mogą być uznane za prace w szczególnych warunkach, uprawniające do tego świadczenia.

Wprawdzie wykonywanie pracy w szczególnych warunkach czy szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 638 i z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, OSNPUSiSP 2003, nr 17, poz. 419), jednakże oczywistym jest, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym

w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c. Świadcstwo (analogicznie angaże) traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09, LEX nr 518067). Dlatego też w razie wszczęcia postępowania sądowego (art. 473 § 1 k.p.c.), toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki nie może być sporządzony (teza 1 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r., III AUa 2474/03, LEX nr 151770; zob. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98 z glosą 1 T. Bińczyckiej-Majewskiej oraz z dnia 7 października 2003 r., II UK 87/03, OSNP 2004/14/248). W rozpoznawanej sprawie organ rentowy nie uznał okresu pracy wnioskodawczyni w okresach od 19 marca 1975r. do 11 listopada 1977r., od 1 października 1978r. do 31 sierpnia 1985r. oraz od 1 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1998r. we (...) Spółdzielni Pracy (...) w K. z powodu braku właściwego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, albowiem w świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 8 grudnia 2003r. wymienione zostało stanowisko krojczy, które nazwą nie odpowiada nazwie stanowiska pracy wymienionego w uchwale nr 80/83 Zarządu (...).

Należy zauważyć, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo, w oparciu o zeznania przesłuchanych świadków oraz wnioskodawczyni a także w oparciu o świadectwo pracy w warunkach szczególnych ustalił, że w okresie od 1 stycznia 1992r. do 8 grudnia 2003r. wnioskodawczyni, będąc zatrudniona w zakładzie odzieżowym należącym do branży przemysłu lekkiego, pracując stale i w pełnym wymiarze na stanowisku krojczej przy obsłudze noża mechanicznego wykonywała pracę w warunkach szczególnych, a zatem okres od 1 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1998r. podlegał uwzględnieniu jako okres pracy w warunkach szczególnych przy ocenie spełnienia przesłanek określonych w art. 184 w zwiadu z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Prawidłowo także, na podstawie zeznań świadków i wnioskodawczyni, sąd pierwszej instancji ustalił, że od 19 marca 1975r. do 11 listopada 1977r. wnioskodawczyni, w tym samym zakładzie, stale i w pełnym wymiarze wykonywała pracę krojczej przy użyciu noża sterowanego ręcznie, który to nóż był urządzeniem elektrycznym, uruchamianym ręcznie, przenośnym, i którego użycie w przeciwieństwie do noża mechanicznego tzw. „stałego” polegało na przesuwaniu noża a nie nakładzie materiału. Błędnie natomiast dokonał Sąd Okręgowy kwalifikacji pracy wnioskodawczyni w okresie od 19 marca 1975r do 11 listopada 1977r., jako nie odpowiadającej pojęciu pracy przy mechanicznym wykrawaniu. Bezzasadnie bowiem dokonał zróżnicowania urządzenia elektrycznego w postaci noża tzw. „stałego”, przytwierdzonego do stołu, jako urządzenia mechanicznego, natomiast urządzenia także elektrycznego, sterowanego ręcznie, tzw. „noża ręcznego” za urządzenie do wykrawania nie uznając. Jako trafne ocenić należy zarzuty apelacji, że o uznaniu urządzenia do wykrawania materiału za urządzenie mechaniczne nie może decydować sposób uruchamiania tego urządzenia ani okoliczność, czy jest on na stałe przytwierdzony czy nie do stołu, na którym dokonuje się wykrawania materiału, ani sposób sterowania urządzeniem - czy to poprzez przesuwanie urządzenia po nakładzie materiału (sterowanie ręczne) czy też poprzez przesuwanie całego nakładu. Przez zawarte w Dziale VII po. 8 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pojęcie urządzenia do wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym rozumieć należy wszelkie urządzenia mechaniczne służące do wykrawania takich wyrobów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012r., III AUa 1717/11, Lex nr 1129731). Skoro wykrawarka przenośna ręczna (sterowana ręcznie) była urządzeniem wprawianym w ruch przy użyciu prądu elektrycznego i posiadała napędzany elektrycznie mechanizm do wykrawania, była zatem urządzeniem mechanicznym identycznie jak wykrawarka taśmowa stała, dlatego w ocenie Sądu Apelacyjnego zarówno

praca przy obsłudze jednego jak drugiego rodzaju urządzenia stanowiła pracę, zdefiniowaną w dziale VII poz. 8 cytowanego wyżej rozporządzenia jako „praca przy obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym”, a zatem również okres, w którym wnioskodawczyni świadczyła tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, podlega uwzględnieniu jako okres pracy w warunkach szczególnych. Zauważyć należy, że pracę krojczą przy obsłudze wykrawarki sterowanej ręcznie wnioskodawczyni wykonywała nie tylko w wymienionym przez Sąd Okręgowy okresie od 19 marca 1975r. do 11 listopada 1977r., ale także w całkowicie pominiętym w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego, a wymienionym w świadectwie pracy w warunkach szczególnych, w zeznaniach świadków oraz z decyzji organu rentowego okresie od 1 października 1978r. do 31 sierpnia 1985r., albowiem także w tym okresie wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze świadczyła opisaną wyżej pracę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawczyni udowodniła łącznie co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz spełniła wszystkie pozostałe wymogi nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, określone w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dlatego na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 2 września 2011r., tj. od dnia ukończenia przez nią 55 roku życia. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego, że w sytuacji, gdy wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę w dniu 24 sierpnia 2011r., a więc przed ukończeniem wieku 55 lat, brak jest podstaw do przyznania jej emerytury. Oczywiście bowiem celem wnioskodawczyni, składającej wniosek zaledwie na kilka dni przed ukończeniem wymaganego wieku było uzyskanie świadczenia emerytalnego od daty spełnienia warunku wieku i od tej daty należało przyznać świadczenie na podstawie art. 100 ust.1 cytowanej wyżej ustawy emerytalno – rentowej.

Jednocześnie, z uwagi na fakt, że dopiero w postępowaniu sądowym możliwe było ustalenie i ocena faktycznie wykonywanych czynności pracowniczych przez wnioskodawczynię w spornych okresach, uzasadniających przyznanie wcześniejszej emerytury, Sąd Apelacyjny nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w myśl art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.